

Милуника Митровић

ТИШИНА УЛАЗИ

БЕЗМАЛО

Безмало
живот би заиста
могао бити сан

Потребно је само
отиске оних који су отишли
са зидова и ствари
остругати

Издајничке трагове
да ту икада дисали јесу
уклонити

Препустити их
нехајној
владавини духова
Неизвесности
закона сна

Не рањавати се

Под страшним складом
рушевина
одолевати призиву

хладних бодежа
успомена

Не сагорети
ружопрста крилица
слепог миша

Кроз њих
да већ мртав ниси
а они заправо живи
изнова проверити

КАМИЧАК

Промрзли
овај сироти камичак
са драгог гроба
осећа ли како врелина
моје стиснуте шаке
сада једини
његов је дом

Привремен
лажан
као и све што
пред скутом смрти
скрушена жудња
длановима покушава

Наше обмане
усидрене у једно
међувреме чистих кристала
испод коре дубоког снега
како воле
да се понављају

Ослобођене материје
као еликсир
ољуштене јаве
чија рањива присност
час ме са мртвим једини
час опет поверава живим

НА КОЛЕНИМА

Шапућемо
из петних жила
ноктима
очима

На коленима
кажемо речима
дођите

И оне дођу
понекад

Издалека
привуку се ноћу
као псећи лавез

У грудима
да нам олижу
локве времена

Крв
спарушену на уснама

Са опустелог лица
свемоћ прашине

ТИШИНА УЛАЗИ

Тишина улази полако
кроз сва забрављена врата
затворене прозоре
невидљиве пукотине
стамених зидова
брижљиве наслаге година
Увлачи се
преко оцака и кровна
из подрумских просторија
Кроз заврнуте славине
воде и крвотока

Тишина стиже подмукло
из неопипљиве густине таме
Мемљиве даљине даљина
заметених путних праваца

Као ревносни слуга
долази да поспреми
покрове паучине
и друге ствари без сврхе
иза сумњивог одсуства
господара

Да се мирно разбашкари
изнутра и наоколо
по отисцима оних
чије се руке и кораци
више у њих не могу вратити
ако би покушали

Да још једном
насладе своје изгладнеле очи
свадбеним небом

Кушају мрве колача
уз црни гутљај вина
са камерне трпезе

УСКРШЊА

Кроз дремљиво ускршње поподне
из клопаравог трамваја
допире звук хармонике

Наједном
преко полупразних улица
сивих фасада и кровова београдских
одводи ме у неко друго време
Други град
поред пенушаве реке

У недељно вече
један млади Адонис
тамнопут и белих зуба
свирао је на хармоници
неку сетну арију
Зазивајући гласом
драгану још непознату

Беху то касне шездесете
и слаткасти отров
љубави тек навештења
почињао да делује
незадрживо ширећи се
Из мириса ваздуха и воде
сенки вижљастих врба
под њима грубо тесаних
излизаних клупа

Та мелодија ближила је
блаженству испуњења
ону вечност
што мостове за собом
беше већ срушила
пре него десила се

И само ова
тако невешта гипкост прстију
малог музиканта уличног
по искрзаним диркама
као да поново
Распетог васкрсава
Нехотице сасвим